

Side hævedt, at det var en urimelig Begrænsning, og da det ligger i Principet, indrømmedes det af de fleste andre, at det var en unaturlig Begrænsning, men dette Standpunkt fastholdtes ikke til Slutningen, for at muliggøre, at Konventioner kunde tiltrædes af saa mange Stater som muligt, altsaa som en Indrømmelse til Standpunkter, der egentlig vare fjernere fra hele Tanken om Beskyttelse mod Overfættelser. Fra dette Standpunkt kan jeg for mit Vedkommende ogsaa tilraade og tiltræde, at § 4 i dette Lovforslag i den Henseende bliver, som den er, ikke fordi jeg anser det for principielt rigtigt, men fordi det i alt Fald er et Fremstrid, som svarer til det praktiske Behov for Tiden.

Der er andre vigtige Principforandringer i Forhold til den gældende Ret, som jeg ligeledes mener ere rigtige, f. Eks. den Forandring, som er foretaget i den gældende Ret med Hensyn til Arverettens Ordning paa disse Omraader. At den ganske ejendommelige og i Grunden paa tilfældig Indflydelse beroende Bestemmelse, som findes i den nu gældende Arveret, er bleven ombyttet med de almindelige Arveregler, finder jeg ganske rigtigt og naturligt. — Der er andre Punkter, hvor Lovforslaget indeholder noget nyt eller i alt Fald noget, der tidligere har kunnet omtvistes, med Hensyn til hvilket jeg har Betænklichkeiten, uden at jeg derfor paa nogen Maade vil sige, at jeg ikke alligevel til Slutningen vil slutte mig til Lovforslagets Ordning. Jeg skal fremstille dette med Hensyn til enkelte Punkter.

Der er straks i § 5 et Forhold, som jeg tror vil i det mindste ved første Øjeblik vække noget Anstød hos mange Forfattere, nemlig ved Spørgsmaalet om Kreditorernes Ret, den Hjemmel, som gives Kreditorerne til ved Retsforfølgning at komme til at offentliggøre nye Dplag af et Skrift. Mange ville finde at det er at gaa Forfatteren for nær, naar man vil gøre den økonomiske Side af hans Stilling til Værket saa overvejende, at man vil give Kreditorerne Ret til ikke blot at tage Udlæg i og søge sig fyldestgjort i det Dplag, der haves, eller i de Indtægter, Forfatteren har deraf, men ogsaa at gøre sig betalt i de fremtidige Indtægter, som endnu kunne ventes paa Grundlag af hans Arbejde ved nye Dplag. Mange ville finde,

at man her gaar Forfatteren nærmere, end man gaar alle andre, med Hensyn til, hvad Kreditorerne kunne gøre Krav paa, idet man udbytter til Fordel for Kreditorerne ikke blot de Værdier, Forfatteren har skabt, men ogsaa dem der kunne skabes i Fremtiden paa Grundlag af hans Arbejde. Det er nu imidlertid en Regel, som, saaledes som det oplyses i Motiverne, næsten alle Lovgivninger have. Man har ikke haft Betænklichkeit derved i de nyere Love, skønt det forekommer mig, at der er Betænklichkeiten, som ikke ere uden Vægt, og jeg vil jærlig for dette Lovforslags Vedkommende mene, at det havde jo ikke for det været saa absolut afgørende, at Lovforslaget i dette Punkt er i Overensstemmelse med, hvad de fleste nyere Love indeholde rundt omkring i Europa, da det dog ikke paa andre Punkter har ladet sig binde af det samme Hensyn, det er jo vistnok noget nyt — jeg vil ikke ubetinget betragte det som urigtigt, men som nyt og ikke stemmende med de fleste Loves Regler — den ejendommelige Maade, hvorpaa Lovforslaget i § 27 har afgjort Spørgsmaalet om en Forfatters Ret til at hindre ny Offentliggørelse. Medens der slet ikke er Tvivl om Forfatterens rent personlige Ret til at afgøre, om hans Værk overhovedet skal offentliggøres eller ej, er det et Spørgsmaal, som i Reglen og paa de fleste Steder vistnok løses i modsat Retning af Lovforslaget, naar der er Spørgsmaal om nye Dplag. Man mener ikke, at Forfatteren har Ret til at hindre eller forbyde ny Offentliggørelse. Har han selv Eneret, og udløber den, kan enhver optrykke Værket; det er blevet Almenhedens Eje, det er den sædvanlige Opfattelse. § 27 har altsaa en modsat Bestræbelse, det er en anden Ordning, Forfatteren har under visse Omstændigheder Ret til at forbyde nye Udgaver af Værket. Jeg kan efter mit hele Standpunkt ikke egentlig udtale mig mod Reglen, fordi den udtaler et Hensyn til Forfatterens personlige Ret, som jeg mener, at man bør tage ogsaa af Hensyn til den økonomiske Side, men det forekommer mig ikke ganske stemmende med Mændene i den Paragraf, jeg før omtalte, og der kan udvikle sig et ganske ejendommeligt Kapløb mellem Forfatteren og Kreditorerne. Forfatteren har denne Ret til at forbyde Udgivelsen af Værket, hvis ingen anden har